

1. Návrh komise na jmenování Františka Hrubého bezplatným řádným profesorem československých dějin ze dne 17. října 1935

Pan dr. František Hrubý, ředitel Zemského archivu v Brně, bezplatný mimořádný profesor československých dějin na filosofické fakultě Masarykovy university v Brně, narodil se v Strukově na Moravě 21. srpna 1887, habilitoval se na filosofické fakultě v Brně 4. června 1924¹ a byl jmenován bezplatným mimořádným profesorem 31. března 1931.

Návrh, aby František Hrubý byl jmenován bezplatným mimořádným profesorem, vypracoval [v roce] 1929 pan kolega Urbánek a v něm hned na počátku se souhlasem druhých referentů¹ konstatoval, že Hrubý za pětiletí docentury rozvinul hojnou a významnou činnost vědeckou. Tuto charakteristiku lze pro další pětiletí 1930-1935 nejen plně přijmouti, nýbrž možno ji i sesílit: František Hrubý rozvinul i posledních pěti podivuhodně rozsáhlou a kvalitativně cennou činnost vědeckou; pro tuto celou svou dosavadní vědeckou činnost zaujímá už dnes velmi čestné místo mezi žijícími českými historiky.

Hned roku 1930, sotva byl sborem schválen návrh na jeho mimořádnou profesuru, vyšel nákladem Historického klubu jeho rozsáhlý spis, zabírající téměř 400 tiskových stran, *Ladislav Velen z Žerotína*.² Dílo se obírá mužem, který za Fridricha Falckého byl zemským hejtmanem moravským a o němž přesto ještě u Gindelyho³ najdeme sotva několik řádek. Je to bratranec Karla z Žerotína, nejznámějšího člena tohoto rodu, vychovaný rovněž v Jednotě bratrské, spíše voják nežli politik, jehož přičiněním hlavně přes odpor / Karla z Žerotína Morava konečně – ač pozdě – přidala se k českému povstání. Kniha pak líčí, jak hlavně Velen z Žerotína po bitvě na Bílé hoře spolu s Matyášem Thurnem usiloval mezi emigranty po dvě desetiletí o to, aby byl boj veden dále proti Habsburkům. A tak se dílo stává v druhé části dějinami těchto pokusů i dějinami této naší emigrace a jejich snah. Je to vylíčení jejich po všech směrech podrobné a pronikavé, tím cennější, že se tu autor pohyboval na půdě dosud málo dotčené. Zvláště plasticky vylíčen a pln nových údajů je pokus o koncentrický útok vzítí Ferdinandovi země české koncem [roku] 1623, ač ovšem příčiny, proč se tento pokus nezdařil, beze zbytku ani u Hrubého vyšetřeny nejsou. Neméně poutavě je líčeno další úsilí emigrace, připoutávající své naděje od krále dánského ke králi švédskému, jenž ze všech nepřátel rodu habsburského měl největší srdce pro těžce zkoušenou emigraci zemí českých. Spis je založen na heuristice rozsahu neobyčejně velikého. Z archivů domácích velmi mnoho materiálu poskytl mu zámecký archiv v Mikulově, Zemský archiv v Brně, Zemský archiv v Praze, Archiv ministerstva vnitra, Národního musea a pražského hradu, zámecké archivy v Kroměříži, na Křivoklátě, v Roudnici, Třeboni, Strážnici a Zábřehu, dále městské archivy v Brně, Olomouci, Mor[avské] Třebové a v Lipníku. Z cizích dvorní a státní archiv ve Vídni, hraběcí archiv v Bleiburku v Korutanech, archiv zemské správy v Inspruku, státní německé archivy v Mnichově, Drážďanech a Vratislavi, tamtéž městský / archiv, dále zámecký archiv Oppersdorfský ve Velkém Hlohově v Prusku a říšský státní archiv v Štockholmu. Z cizích knihoven poskytly materiál městská knihovna v Elbinku, universitní knihovna v Ženevě, centrální knihovna v Curychu a Vatikánská knihovna v Římě. Tento neobyčejně četný a rozmanitý materiál je zpracován způsobem naprosto vědeckým. Než kniha Hrubého nepodává nám toliko vojenské a politické dějiny, nýbrž všude proniká živý a plodný zájem Hrubého pro poměry hospodářské a kulturní. Stačí tu poukázat na partie v prvním díle knihy, kde líčí výchovu Velenovu, potom jeho záliby umělecké a stavební. Hrubý tu jako jinde soudí, opřen o své nové prameny, velmi příznivě o naší šlechtě bělohorské. Četnými doklady snaží se čtenáře přesvědčiti, že generace stavovská, která se dala do boje s Habsburky, nebyla špatných kvalit; mimo jiné na základě nových pramenů snaží se vyvrátiti výtky, že se do boje pustila lehkomyšlně. Skutečně z knihy poznáváme nesporně mravní bezúhonnost a nezištnost Velenovu, který v krásném psaní adresovaném moravským stavům po Bílé

¹ Vedle Rudolfa Urbánka (1877-1962) byli dalšími členy komise Julius Glücklich (1876-1948) a Václav Hrubý (1885-1933).

² F. HRUBÝ, *Ladislav Velen z Žerotína*, Praha, Historický klub 1930. Původně tato práce vycházela v Českém časopise historickém (dále ČČH) 35-36, 1929-1930, pod názvem *Ladislav Velen z Žerotína, vůdce bělohorského odboje na Moravě a český emigrant 1579-1638*.

³ Anton Gindely (1829-1892). Profesor rakouských dějin na Karlo-Ferdinandově universitě, po rozdělení university působil na její německé části. Narážka na jeho rozsáhlou práci *Dějiny českého povstání I-IV*.

hoře může se právem chlubit, že dobu svého hejtmanství neposkvrnil nijakou zjištěností a že tedy odchází s čistým štítem.

Vedlo by příliš daleko v tomto stručném referátu vytýkati, o jak četných osobách naší emigrace kniha přináší zajímavé a nové údaje. O Komenském zjišťuje Hrubý na základě svých pramenů bezpečně, že zpráva v Historii o těžkých protivenstvích o jeho pobytu na Moravě spadá do roku 1625 a že tam Komenský tehdy dlel v tajném poselství Velen z Žerotína; při tom Hrubý doplňuje cenným způsobem, / co Historie vypravuje o ušlechtilé a v pravdě křesťanské osobnosti Štěpána Šmída na Kunštátě, luterského šlechtice, který však zůstal věren Ferdinandovi a který přesto nakonec musil odejít do vyhnanství s žalobami a nářkem.

Emigraci bělohorské jsou věnovány ještě některé jiné články Hrubého jako *List 36 českomoravských kněží emigrantů knížeti Radziwillovi* (ČČH 1931),⁴ který nás zpravuje o emigraci po výtce bratrské v lešně, dále možno tu připomenouti i článek Lidových novin z 13. prosince 1931 (*Vzácná památka v cizině*),⁵ v němž autor upozorňuje na osudy moravské emigrantky žerotínské, rozené Hofmanky z Grünpüchlu; děje se to v souvislosti s objevením kalicha české práce v hessenském Balhornu. Dále tu dlužno jmenovati velký článek *Pohřební kázání o Jindř. Matyáši hraběti z Thurna* (ČČH 1931),⁶ v němž autor doplňuje a opravuje, co už dříve napsal o mládí tohoto vůdce českého povstání a o jeho rodině,⁷ tak mnoho nového vypravuje o cestě, kterou podnikl Thurn [roku] 1585 do Svaté země a sousedních krajů a závěrem dotýká se otázky češství Thurnova ve smyslu Thurnovi příznivém. Do této kategorie příspěvků Hrubého možno zařaditi také stat', kterou Hrubý uveřejnil v XIII. svazku *Badání o spisech a životě J. A. Komenského Korespondence Karla st. z Žerotína s J. A. Komenským*,⁸ v níž z bludovských kopií, uložených dnes v Zem[ském] archivu v Brně, otiskuje 5 dopisů Karla z Žerotína, poslaných Komenskému v roce 1629-1630, jichž neznal Patera ani Kvačala,⁹ dále jeden doplněk hledící k první manželce Velen z Žerotína. /

Bylo-li řečeno, že H[rubý] ve svých pracích staví společnost bělohorskou do lepšího světla, než se na ni čeští historikové dosud dívali, platí to zejména o třech jeho dalších spisech. Z nich první, *Knihovny na zámcích moravských ve st[oletí] 16. a 17.* (Bibliofil 1932),¹⁰ je populárně psaný obraz, opřený však o dosud neznámé prameny anebo o dosavadní práce autorovy; líčí se v něm plasticky kulturní ovzduší předbělohorské aristokracie moravské. Podle mínění Hrubého lze měřiti českou kulturu na Moravě jen životem na zámcích, poněvadž nebylo na Moravě bohatšího středního stavu českého, který by jako v Čechách představoval vedle šlechty národní vzdělanost. Nejvýznačnější města, jako Brno, Olomouc, kde žila bohatá společnost měšťanská, byla německá a seznamy jejich knihoven, ač rozsáhlé, vydávají, jak praví autor, svědectví o kultuře cizí, již nám však nijak nekaracterisuje. Mimo jiné v tomto spisku vykládá, jak v době bělohorské byla již u nás v nekatolických kruzích obecnou nálada, žádající, aby každý člen vyšší společnosti uměl mluvit jazykem francouzským.

Druhým dílem toho rázu je Hrubého skvěle vypravená publikace *Moravské zemské desky z let 1348-1642* (vydal zemský úřad v Brně [roku] 1932).¹¹ Hrubého studie v souhlase s celým jeho dosavadním bádáním není založena diplomaticky a právněhistoricky^b, nýbrž je to poutavý výklad o tom, jaký význam mají zemské desky po stránce hospodářské, sociální, kulturní a náboženské. Nejprve je jasně vyloženo, jak po smrti posledního markraběte Jošta zaniká na Moravě markrabský a královský velkostatek, dále líčen vzrůst šlechtického velkostatku, který se dostavil i v Čechách po husitských válkách a na Moravě pokračoval / pilně i po válkách českouherských, dále líčeno, jak tento

⁴ F. HRUBÝ, *Prosebný list 36 českomoravských kněží emigrantů Kryštofu Radziwillovi z r. 1629*. In: ČČH 38, 1932, s. 109-113.

⁵ TÝŽ, *Vzácná česká památka v cizině (o kalichu Anny Žerotínské, roz. Hofmanky z Grünpüchlu)*. In: Lidové noviny, 14. června 1931, příloha.

⁶ TÝŽ, *Pohřební kázání o Jindřichu Matyáši z Thurnu*. In: ČČH 38, 1932, s. 12-55.

⁷ Viz dále poznámka 36.

⁸ TÝŽ, *Korespondence Karla st. z Žerotína s J. A. Komenským*. In: Archiv pro bádání o životě a spisech J. A. Komenského 13, 1932, s. 65-73.

⁹ Adolf Patera (1836-1912). Knihovník a editor mnoha staročeských památek. Ján Kvačala (1862-1934). Komeniolog a církevní historik, vedle Komenského životopisu vydával jeho korespondenci.

¹⁰ TÝŽ, *Knihovny na zámcích moravských ve století XVI. a XVII.* Brno, Bibliofil 1932.

¹¹ TÝŽ, *Moravské zemské desky z let 1348-1642*, Brno, Zemský úřad 1931 (v české, německé a francouzské verzi).

růst z jiných příčin stručně naznačených trvá po celé 16. století; k tomu připojeny výklady, jak zejména nové potřeby kulturní nutí šlechtu k novému způsobu hospodaření. Na základě závětí vložených do desk líčí autor rostoucí touhu této šlechty po náležitém vzdělání jejich synů; tyto závěti jsou mu svědectvím, že lidé z generace bělohorské, kteří vedli zemi v době povstání, nebyli mravně kleslí a nevzdělaní; svědectvím toho jsou mu i časté zmínky těchto závětí o domácích knihovnách a o dotování škol.

Tento názor podepírá Hrubý též v článku *Švýcarský svědek Bílé hory*, uveřejněném v ČČH 1931.¹² Podkladem jeho jsou dopisy Jindřicha Wasera, syna profesora městské akademie v Curychu, který jako mnoho jiných kalvinistů po zvolení Fridricha Falckého přišel do Prahy, kde vznikla tehdy malá obec nejen kalvinistů německých, nýbrž i francouzských. Jindřich Waser stal se v Praze informátorem v několika předních šlechtických rodinách, a tak i z jeho dopisů seznáváme rostoucí potřebu tehdejších nekatolických Čechů obracet se v touze po vzdělání k západoevropské kultuře Anglie a Francie. Dopisy Waserovy, který pro postavení ve významných šlechtických rodinách a styky s dvorním kazatelem Abrahamem Scultetem mohl mít dobré zprávy o válečných podnicích českých, jsou Hrubému též příležitostí, aby znovu posílil svůj výklad, uveřejněný již 1921 v ČČH o tom, jak podstatně k porážce Čechů na Bílé hoře přispěla okolnost, že vlivem Jiříka z Náchoda, zetě Karla z Žerotína, a přátel Karla Žerotína nepřipojila se přes úsilí Veleny z Žerotína k českému vojsku spořádaná moravská hotovost zemská. Dopisy Waserovy svědčí, že právě z té příčiny v posledních kritických nedělích dlel na Mo/ravě i Matyáš Thurn, [a] tím ukázáno, jak nesprávné jsou výtky Gindelyho, který v tomto domněle zbytečném pobytu, poněvadž v tak kritických dobách účel mu nebyl znám, viděl jen novou příležitost, aby dokumentoval Thurnovu politickou i vojenskou neschopnost. Dopisy Waserovy činí dosti jasným velký plán Anhaltův, o němž neví nic Skála ani Gindely, plán postavit na pomezí moravskorakouském proti spojenému vojsku císařskému a ligistickému spojené vojsko českouherské, sesílené zmíněnou moravskou zemskou hotovostí; v tomto spojeném vojsku podle těchto pramenů měli být přítomni oba králové a rozhodující boj měl být sveden v těchto končinách; snad, jak vyvozuje Hrubý dále, se Maximilián Bavorský obrátil do Čech, poněvadž prohlédl tento plán, načež Anhalt se snažil realizovat plán na půdě české, a tu se právě ukázalo smrtelným zasažení^c Jiřího z Náchoda a jeho přátel, jímž se zpozdíla nad to druhá pomoc uherská, jež v den bitvy bělohorské nebyla proto ještě na bojišti. Nedostatky ústavy moravské i konferenční listiny, která zajisté také měla podíl na zmaru tohoto plánu, H[rubý] ovšem zde žádné kritice nepodrobuje. Kromě dopisů Waserových otištěných v této stati také dopis Scultetův, v němž se dvorský kazatel Fridricha Falckého otevřeně přiznává, že on byl původcem kalvinského očištění svatovítského chrámu; dosud jsme tu měli jen dohady a kombinace.

Třetí kombinace, ve které se H[rubý] obírá stavem české společnosti předbělohorské na Moravě, je spis *Luterství a kalvinismus na Moravě před Bílou horou* (ČČH 1934-1935, též separát 1935).¹³ V tomto spise nejprve je vylíčen rozvrat církve podobojí na Moravě, která vlivem / pronikajícího protestantismu se vymaňuje stále více z područí pražské konsistoře podobojí, jež tlakem habsburských panovníků stále více se blíží katolictví. Hrubého prameny ukazují, že tento náboženský proud není zpravidla obyvatelstvu vnucen shora od vrchnosti a kněží, jak se dosud psávalo, ale že vskutku zachvacuje šlechtu i lid elementární silou. Kniha pak dále líčí, jak z počátečního velkého chaosu zvolna se rodí snahy o spořádanou novou protestantskou církevní organizaci na Moravě, která je ovšem regionálně odlišná podle vrchnosti a duchovních. O těchto rodících se pokusech vnést do náboženských poměrů nový řád pověděl leccos cenného už Hrejsa a Kameníček,¹⁴ ale H[rubý] se může proti svým předchůdcům opřít o prameny hojnější a podati obraz propracovanější. Takovým pramenem např. vedle některých jím nalezených symbolických knih je mu korespondence Albrechta Černohorského z Boskovic, chovaná v liechtenštejnském archivu ve Vídni. Ve všech směrech se ovšem pro nedostatek pramenů ani Hrubému nepodařilo nakreslit plný obraz této církevní organizace, která se v posledních desetiletí[ch] před Bílou horou ustaluje, zejména nedospěl k jasnému obrazu o pravomoci děkanů, inspektorů a o způsobu volby a dosazování kněží. Velmi důležité je, čeho se Hrubý

¹² TÝŽ, *Švýcarský svědek Bílé hory*. In: ČČH 37, 1931, s. 42-78.

¹³ TÝŽ, *Luterství a kalvinismus na Moravě před Bílou horou*. In: ČČH 40, 1934, s. 263-309;

¹⁴ Ferdinand Hrejsa (1867-1953). Profesor církevních dějin na Husově evangelické fakultě UK, zabýval se zejména českou reformací. František Kameníček (1856-1930). Profesor kulturních dějin na brněnském Vysokém učení technickém, editor četných pramenů k moravským dějinám.

přece, často z nepatrných úlomkovitých zpráv obsažených např. v městských knihách, dobral o tom, jak se v nové církevní organizaci evangeličtí kněží vymaňují z potupné hospodářské závislosti na vrchnostech, do které na počátku reformace upadli, jak děkanové a inspektoři v této organizaci vystupují nejen jako orgány církevní, nýbrž i jak[o] obránci kněžských vdov a sirotků / a jejich jmění před vrchností. Konečně se autor snaží vyličit, jak se utvářel v posledních desetiletích před Bílou horou poměr obou oblastí konfesijních, čistě luterské i melanchtonské, která stojí o sblížení s Jednotou bratrskou; autor nás poučuje pak i o skupinách vlastního kalvinismu. Pokouší se také odhadnouti sílu obou těchto směrů evangelických a líčí, jak směr blízký Jednotě bratrské blíží se i nově organizované evangelické církvi v Čechách a přijímá i kněží z nové pražské konsistoře podobojí. Ostře se staví autor proti názoru, jako by pronikající luterství na Moravě podporovalo germanisaci a lze říci, že se mu podařilo vyvrátiti, co o tom tvrdí Zela ve své práci *Náboženské poměry v Olomouci za biskupa Marka Kuena* (v Olomouci 1931).¹⁵

Náboženskými poměry z doby předbělohorské v Čechách i na Moravě zabýval se Hrubý též v drobných článkách několikerého rázu. Ve stati *Ke stykům Moravy s Wittenberkem v 16. století* (ČMM 1931)¹⁶ otiskuje Hrubý z pozůstalosti wittenberského teologa Pavla Ebera několik dopisů z 60tých let 16. věku, z nichž patrně, jak v těchto přechodných dobách přicházeli do Wittenberka pro kněžské svěcení mladíci málo vzdělaní a často i mravně pokleslí. Jiný takový článek má název *Sbírký na německé kostely pražské v jižním Německu a ve Švýcařích 1611*, založený na zprávách říšského archivu a městského archivu v Ulmu (ČČH 1931).¹⁷ V článku *Kalvínský teolog a bouře v Opavě 1603* (ČČH 1931)¹⁸ otiskuje autor pojednání slavného kalvínského teologa a opavského rodáka Amada Polana z Plansdorfu, jednající o známé opavské bouři z roku 1603 se stanoviska teorií kalvínských o poměru vrchnosti a poddaných ve věcech víry. V článku *České svědectví o Jednotě bratrské do Švýcar z / roku 1570* (Sborník [p]rací věnovaných Janu Bedřichu Novákovi 1932)¹⁹ doprovází obsažnou předmluvou dva listy jinak neznámého českokrumlovského měšťana Pavla Bramburgera, psané slavnému curyšskému teologu Jindřichu Bullingerovi, nástupci Zwingliho (listy ty našel Hrubý v státním archivu curyšském v pozůstalosti Bullingerově)^e, týkající se značnou měrou kolísavého stanoviska Jednoty o přítomnosti Kristově ve večeri Páně. Ve sborníku prací věnovaných Friedrichovi k 60tým narozeninám (v Praze 1931) otiskl článek *První pokusy císaře Ferdinanda II. o změnu moravské ústavy po Bílé hoře*,²⁰ jehož podkladem jsou dva dopisy kardinála Dietrichsteina z roku 1625 a 1630^f, o něž se opíraje, podává cenný příspěvek k vysvětlení, jak r[oku] 1636 došlo na Moravě k zřízení tzv. královského tribunálu.

Vedle těchto drobných prací věnoval Hrubý větší dílo německy psané novokřtěncům na Moravě (*Die Wiedertäufer in Mähren*. Archiv für Reformationsgeschichte, Jahrgang XXX-XXXII, též separát, v Lipsku 1935).²¹ Spis ten vyniká nade vše, co dosud o novokřtěncích psáno doma i v cizině; kdežto ty práce opírají se dosud téměř vesměs o prameny původu novokřtěneckého, Hrubý může budovati na zprávách obsažených v moravských Památkách sněmovních a na nově nalezené korespondenci šlechtické. Autor již dříve uveřejnil ve sborníku Novotného stať *Nové příspěvky k dějinám moravských novokřtěnců. Jejich význam na poli^g hospodářské a průmyslové výroby*,²² a tuto stať v německém pojednání značně rozhojnil. Je v ní mnoho nového, zvláště o řemeslných a průmyslových výrobcích novokřtěneckých. V druhé kapitole své německé knihy opírá se o stať

¹⁵ Stanislav ZELA, *Náboženské poměry v Olomouci za biskupa Marka Kuena (1553-1565)*, Olomouc 1931.

¹⁶ F. HRUBÝ, *Ke stykům Moravy s Wittenberkem v 16. století*. In: Časopis Matice moravské (dále ČMM) 55, 1931, s. 43-57.

¹⁷ TÝŽ, *Sbírký na německé luterské kostely pražské 1611*. In: ČČH 37, 1931, s. 91-96.

¹⁸ TÝŽ, *Kalvínský teolog a bouře opavská r. 1603*. In: ČČH 37, 1931, s. 593-601.

¹⁹ TÝŽ, *České svědectví o Jednotě bratrské do Švýcar r. 1570*. In: K dějinám československým v období humanismu. Sborník prací věnovaných Janu Bedřichu Novákovi k šedesátým narozeninám 1872-1932. Usp. B. Jenšovský a B. Mendl, Praha 1932, s. 290-298.

²⁰ TÝŽ, *První pokusy císaře Ferdinanda II. o změnu moravské ústavy po Bílé hoře*. In: Sborník prací věnovaných prof. dr. Gustavu Friedrichovi k 60tým narozeninám (1871-1931), Praha 1931, s. xx.

²¹ TÝŽ, *Die Wiedertäufer in Mähren*. In: Archiv für Reformationsgeschichte 30, 1933, s. 1-36, 170-211; 31, 1934, s. 61-102; 32, 1935, s. 1-40.

²² TÝŽ, *Nové příspěvky k dějinám moravských novokřtěnců*. In: Českou minulostí. Práce věnované profesoru Karlovy university Václavu Novotnému jeho žáky k šedesátým narozeninám. Usp. O. Odložilík, J. Prokeš a R. Urbánek, Praha 1929, s. 213-289.

uveřejněnou v Pekařově sborníku *Filip du Plessis-Mornay a Karel z Žerotína v letech 1611-1614*,²³ jejímž podkladem jsou dopisy polského šlechtice Reje z Naglovic, který v letech 1611-12 dlel na Moravě. Hrubý tyto zprávy v uvedeném článku kriticky rozbírá, rozhojňuje novými prameny, až se mu rozbor ten mění v široký obraz náboženských a politických svobod moravských v době předbělohorské; tento obraz je v německém spise rozšířen a podepřen vyličením vzniku těch svobod a tuhého zápasu s panovníky habsburskými o jejich udržení. Na základě svých pramenů může Hrubý líčiti jasně poměr vrchností k novokřtěncům a naopak. Mnoho se z jeho knihy také dovídáme o způsobu zdanění novokřtěnců, což ho vede k úvahám o stanovení jejich počtu. Prameny švýcarské poskytly mu doklady, že po celé 16. století dále se na Moravě příliv vynikajících členů obcí novokřtěneckých ze Švýcarska; autor ukazuje, jak jedině tento příliv udržoval počet novokřtěnců při velké úmrtnosti v jejich domech. Nakonec líčí Hrubý chování novokřtěnců za českého povstání a jejich osudy po Bílé hoře, opíraje se tu opět o prameny dosud neznámé a nepoužité. V této části je nadmíru zajímavá kapitola líčící, jak sám Ferdinand II. bažil po společných pokladech a penězích novokřtěneckých. Dokladem toho je několik vlastnoručních dopisů Ferdinanda II. psaných kardinálu Dietrichsteinovi, dýšících přímo horečnou a nedočkavou lakotou, dopisy ty Hrubý na konci své knihy otiskuje: samy o sobě už jsou s to, aby otřásl představou dosavadní literatury o pasivnosti Ferdinanda II., pouhé prý loutky v rukou svých rádců.

Neobyčejně cenná je sbírka materiálu, kterou přináší Hrubého poslední rozsáhlá publikace *Moravské korespondence a akta z let 1620-1624, I.* (Publikace Zemského archivu v Brně č. II, 1935).²⁴ V ní otištěno 294 kusů in extenso, většinou českých, ale pod čarou ve výtazích na 150 kusů dalších, takže kniha obsahuje na 500 kusů vybraných z nejrozmanitějších zdrojů archivních. Je to zemský archiv v Brně, dietrichsteinský v Mikulově, lobkovický v Roudnici, archiv Berků z Dubé, chovaný dnes na Krivoklátě, archiv ministerstva vnitra v Praze a řada menších archivů českých i moravských. Publikace tedy obsahuje dopisy a záznamy nejrůznějších osob a korporací od císaře až po svědectví hospodářských správců a měšťanů; k tomu přistupují charakteristické výňatky z městských kronik. Tím vším jsou doplněny staré veliké publikace d'Elvertovy, dosud nepostradatelné, ale jejichž materiál, čerpán jsa hlavně z vídeňských ústředí, poskytuje pohled jednostranný a je vydán způsobem nedokonalým. Dílo se začíná listy z prvních dnů po bitvě bělohorské, kdy ještě nic nebylo známo na Moravě o porážce, a ukazuje, jak po několika dnech už patrný je v těchto zprávách a zděšení, které se pak po zemi epidemicky šíří. Z mikulovských papírů kardinála Dietrichsteina pocházejí akta o nuceném vyživování císařského vojska na Moravě, ukazující, že vskutku vyživování vojska na úkor území nepřátelského začala vojska císařská, jak to tvrdí dnes historikové němečtí opření o prameny jiné. Drastické jsou v souvislosti s tím soupisy nákladů, jež mínila města poskytnouti na vydržování císařského vojska; neméně drastické jsou zprávy o hrůzném řádění císařské armády, která se rozlila po Moravě a nešetřila ani přátel Ferdinandových.

Bylo již mluveno o Hrubého smyslu pro hospodářské poměry. Tento smysl a školenost, s níž umí obratně čerpat z údajů pramenů, jako jsou půhonné knihy a zachované urbáře, umožnila mu v stati *Severní Morava v dějinách* (Stráž Moravy 1932),²⁵ aby se přesvědčivě postavil oproti teorii Bretholzově²⁶ o domnělých německých praobyvatelích Moravy a aby tu znovu hlásal svůj názor, že pozdější germanisace má příčiny hospodářské. Z toho pojednání lze zjistiti znovu, že Hrubý nesrovnává se s výklady, jako by pronikání luterství mohlo býti příčinou germanisace.

Tím vším není vyčerpána velmi bohatá vědecká činnost Hrubého. Bylo by tu možno připomenouti velké množství článků v Lidových novinách, které se zpravidla obírají dobou bělohorskou a předbělohorskou, opřeny bývají o prameny namnoze neznámé a svědčí o šťastném daru psát synteticky a z nichž na jeden už bylo upozorněno. Od počátku roku 1935 jest Hrubý

²³ TÝŽ, *Filip du Plessis-Mornay a Karel Žerotín v letech 1611-1614*. In: Od pravěku k dnešku. Sborník prací z dějin československých I-II. Red. J. Šusta, F. Hrubý, V. Chaloupecký a K. Stloukal, Praha 1930, Hrubého studie v díle II, s. 39-69.

²⁴ TÝŽ (ed.), *Moravské korespondence a akta z let 1620-1636. Sv. 1 z let 1620-1624*, Brno, Zemský archiv 1934. Druhý díl této edice vyšel v roce 1938.

²⁵ TÝŽ, *Severní Morava v dějinách*. In: Stráž Moravy 23, 1932, č. 5-8.

²⁶ Bertold Bretholz (1862-1936). Moravský německý historik, ředitel Zemského archivu v Brně před F. Hrubým (do penzionování 1926). Narážka na jeho antikolonizační teorii, podle níž byli germánští předkové Němců usídleni na našem území trvale, již od dob před příchodem Slovanů.

spoluredaktorem Českého časopisu historického,²⁷ do něhož napsal též v posledních letech několik zevrubných referátů a hojně zpráv.²⁸

A tak podepsaná komise přihlížejíc k vylíčené bohaté, významné i velmi cenné vědecké činnosti, kterou dr. František Hrubý rozvinul v posledním pětiletí a která pro české dějiny 16. a 17. stol[etí] přináší tolik nového, doporučuje jednomyslně sboru profesorskému, aby byl ministerstvu školství a národní osvěty navržen k jmenování za řádného bezplatného profesora dějin československých se zvláštním zřetelem k dějinám hospodářským.

Komise navrhuje bezplatnou řádnou profesuru pro prof. dr. Františka Hrubého proto, že pro tuto dobu nevidí jiné možnosti, jak ocenit jeho neobyčejně významnou činnost vědeckou, pro niž by plně zasluhoval, aby byl jmenován placeným řádným profesorem. Pro tento návrh mluví zejména také jeho instruktivní cvičení seminární, vyznačující se značnou návštěvou a dávající bohatství podnětů k vědeckým pracím, jak ukazuje značný počet prací disertačních i seminárních vyšlých z jeho semináře.

Dr. Julius Glücklich, v. r.
Dr. Bohumil Navrátil, v. r.
Dr. Eugen Dostál, v. r.

V Brně dne 17. října 1935

Textové poznámky

a) původně 1934, tužkou po straně opraveno na 1924 b) v textu právně-historicky c) v textu zasažením d) po 193 přetištěny na sebe tři znaky psacího stroje: L, 1 a / e) pasáž listy ty pozůstalosti Bullingerově oddělena v originále středníky, které nahrazují logičtější závorkou f) v originále omylem 1925 a 1930 g) pasáž Nové příspěvky ... na poli je v originále podtržena

2. Návrh komise na jmenování Františka Hrubého řádným placeným profesorem všeobecných dějin ze dne 30. října 1936

Návrh komise

na obsazení uprázdněné stolice všeobecných středověkých dějin, uvolněné úmrtím řádného prof. dr. Bohumila Navrátila.²⁹

Komise majíc za úkol navrhnouti opatření pro stolicí všeobecných středověkých dějin uprázdněnou úmrtím prof. Navrátila, uvažovala nejprv o vhodných kandidátech. Dr. Karel Stloukal,³⁰ mimořádný profesor Karlovy university, odmítl; dr. Josef Borovička,³¹ ř[ádný] profesor Komenského university, se zabývá výhradně dějinami nejnovější doby. Konečně docent středověkých dějin na Komenského universitě dr. Rudolf Holinka,³² habilitovaný r[oku] 1934, se zajisté svou dosavadní činností nemůže vyrovnati dr. Františku Hrubému, bezplatnému řádnému profesoru Masarykovy university, kterého komise jednomyslně pokládá za nejvhodnějšího kandidáta.

²⁷ Od prvního čísla roku 1935 vycházel ČČH pod redakcí J. Pekař, J. Šusta, F. Hrubý a J. Klik, po Pekařově smrti v lednu 1937 až do zastavení v roce 1941 jej řídila trojice Šusta, Hrubý, Klik.

²⁸ Pro Hrubého příspěvky v Lidových novinách a ČČH odkazují souhrnně na bibliografii F. Hrubého otištěnou ve sborníku *In memoriam František Hrubý 1887-1943*. Vyd. L. Urbánková-Hrubá, Brno 1988, s. 73-102.

²⁹ Bohumil Navrátil (1870-1936). Moravský zemský archivář, od roku 1920 řádný profesor Masarykovy univerzity. Zemřel 2. července 1936.

³⁰ Karel Stloukal (1887-1957). Blízký přítel F. Hrubého z dob studií. Po působení v Archivu Národního musea v Praze byl jmenován roku 1935 mimořádným profesorem FF UK, návrh na jeho jmenování řádným profesorem, podaný v roce 1938, mohl být završen až v roce 1945.

³¹ Josef Borovička (1885-1971). V Bratislavě přednášel v letech 1925-1938, po nuceném odchodu z Bratislavy působil jako kolega F. Hrubého krátce na Masarykově univerzitě.

³² Rudolf Holinka (1899-1953). Jako medievista měl ze tří jmenovaných k Navrátilově stolici nejbliže, na Masarykovu universitu však přišel až po druhé světové válce.

Dr. František Hrubý narodil se 21. VII. 1887 v Strukově na Moravě, habilitoval se pro dějiny československé 4. VI. 1924, jmenován byl bezplatným mimořádným profesorem pro týž obor 31. III. 1931 a řádným profesorem 8. IX. 1936.

O vědecké činnosti prof. Františka Hrubého bylo podrobně referováno v příslušných komisích, které činily návrhy, aby jmenovaný byl připuštěn za docenta československých dějin, pak za bezplatného profesora mimořádného, konečně zejména v obsáhlém referátu, předloženém roku loňského, když byl činěn návrh na jmenování jeho bezplatným řádným profesorem týchž dějin. Dnešní posudek chce proto jen ukázati, jak se tato jeho vědecká činnost stýkala s všeobecnými dějinami, zejména s všeobecnými dějinami / středního věku, přičemž se držíme periodisace, jejímž nejvýmluvnějším hlasatelem je Troeltsch,³³ která nov[o]u dobu začíná koncem války třicetileté, tj. rodícím se osvícenstvím.

Sledujeme-li pozorně činnost prof. Hrubého od samých počátků, můžeme říci, že jeho práce, ač vycházely z dějin československých, hleděly od počátku vždy k širší dějinné základně evropské, snažíce se vykládati jednotlivé otázky českých dějin z dějinných souvislostí světových anebo aspoň středoevropských. Tak již jeho první práce *Církevní zřízení v Čechách a na Moravě od X. do XIII. stol[etí] a jeho poměr k státu*, která vyšla samostatně r[oku] 1917 (140 stran) jako zvl[áštní] otisk ze dvou ročníků ČČH³⁴ a která se zabývala výstavbou organizace české církve v době přechodu z pohanství ke křesťanství a potom až do 13. stol[etí], mohla zhostiti se svého úkolu jedině za stálého srovnávacího studia poměrů německých, francouzských, anglických, polských a skandinávských, čímž stala se zajisté také důležitým příspěvkem pro dějiny obecné. Její výsledky jsou dnes v plném rozsahu přijaty nejen historickou literaturou zahraniční, jak svědčí velká práce německého právního historika berlínské školy Heinricha Felixe Schmida, dnes profesora v Štýrském Hradci. Jeho práce *Die rechtlichen Grundlagen der Pfarrorganisation auf westslawischen Boden und ihre Entwicklung während des Mittelalters*,³⁵ uveřejněná původně v známé Zeitschrift der Savigny Stiftung für Rechtsgeschichte r[oku] 1926 a pak samostatně a hledající, jak nejstarší organizace křesťanských církví v zemích slovanských vyvíjely se hlavně po vzoru německém, třeba v lokálně pestře zabarvených odstínech, zabývá se velmi obšírně prací Františka Hrubého a hodnotí ji souhrnně takto: „*Die kirchliche Organisation in / Böhmen und Mähren vom 11. bis zum Ende des 12. J[ahr]h[un]d[er]t[s] und ihr Verhältnis zum Staate ist kurzlich von František Hrubý zum Gegenstand einer eindringenden und aufschlussreichen Untersuchung gemacht worden. Dem Tschechischen Forscher ist es gelungen durch vollständige Heranziehung und kritische Verwertung aller der Untersuchungszeit angehörigen Quellen für eine Reihe bis dahin ungeloster Fragen eine befriedigende und woll endgültige Antwort zu finden.*“

Také druhá větší práce Hrubého *Hrabata z Thurnu a Valsassina* z r[oku] 1922 (ČČH 1922 a též samostatně r[oku] 1923, strany 64)³⁶ překračuje daleko za rámec českých dějin. Rodina hrabat z Thurnu, z níž vyšel vůdce českého povstání hr[abě] Jindřich Matyáš Thurn, vyšla původně z Itálie, v 15. a 16. stol[etí] sídlila v jižních a západních zemích rakouských (v Krajině, Korutanech a Tyrolích). Prof. Hrubý sleduje její osudy ani ne tak z genealogického zájmu, nýbrž zabývá se jí jako typickou šlechtickou rodinou, která rostla v osobních službách habsburské dynastie, bohatla v nich a konečně pro náboženské otázky se s ní zcela rozcházela. Jeho práce je také zajímavým obrazem z dějin německé reformace a katolické restaurace na území bývalých habsburských dědičných zemí i říše německé. Tyto dvě uvedené práce daly hlavně podnět k tomu, že už v l[etech] 1922-1923 bylo s Hrubým jednáno, aby převzal na Komenského universitě v Bratislavě stolicí pro středověké dějiny všeobecné, kterou Hrubý tehdy z důvodů soukromých nepřijal.³⁷ Hlavním představitelem rodiny

³³ Ernst Troeltsch (1865-1923). Protestantický historik, zabýval se problémy historismu a filosofie dějin, z českých historiků výrazně ovlivnil právě J. Glücklicha (dále např. J. Werstadta ad.).

³⁴ F. HRUBÝ, *Církevní zřízení v Čechách a na Moravě od X. do konce XIII. století a jeho poměr ke státu*. ČČH 22, 1916, s. 17-53, 257-287, 385-421; 23, 1917, s. 38-73.

³⁵ Heinrich Felix Schmid (1896-1964). Rakouský historik zabývající se církevním právem středověku, působil na universitách ve Štýrském Hradci a ve Vídni. V textu zmíněna kniha *Die rechtlichen Grundlagen der Pfarrorganisation auf westslawischen Boden und ihre Entwicklung während des Mittelalters I-III*.

³⁶ F. HRUBÝ, *Hrabata z Thurnu a Valsassina. Dějiny jich českomoravské větve*. In: ČČH 28, 1922, s. 74-108, 305-334.

³⁷ První nabídku na profesorské místo v Bratislavě dostal F. Hrubý od Václava Chaloupeckého prostřednictvím Jana Heidlerera na podzim 1921, podmínkou však byla habilitace. Hrubý byl bratislavskými kolegy osloven ještě

hrabat z Thurnu, hr[abětem] Jindřichem Matyášem, zabýval se Hrubý ještě ve dvou dalších pracích, a to zase v té době, kdy Jindřich Matyáš po nezdaru českého povstání náležel již spíše obecným dějinám 30leté války nežli dějinám českým. Jest to práce *Z vídeňských papírů / hr[aběte] Jindřicha Matyáše z Thurnu* (ČČH 1928 a samostatně v Praze t[oho] r[oku], str[an] 104) a práce *Pohřební kázání o Jindřichu Matyáši hr[aběti] z Thurnu* (tamtéž r[oku] 1932, str[an] 44).³⁸ Práce první jest důležitým příspěvkem k poznání Thurnovy politické a vojenské činnosti v cizině po pádu českého povstání v l[etech] 1621-1630 a už tím také významným příspěvkem k dějinám 30leté války v Evropě; druhá práce přináší na základě dosud neznámého materiálu o smrti Thurnově zcela nové zprávy z posledních let jeho pohnutého života, který dokončil v švédských službách v severní Evropě. Jak vskutku obě tyto práce jsou cennými příspěvky pro historii celé války třicetileté, ukazují také přílohy, Hrubým v nich otištěné: jsou tu podány neznámé dosud Thurnovy korespondence, např. se sedmihradským knížetem Betlenem Gaborem, králem dánským Kristiánem IV., anglickým princem Karlem, pozdějším Karlem I., s knížaty německými a pak zejména s švédským králem Gustavem Adolfem. A z jak široké heuristické základny vycházejí tyto obě Hrubého práce, dosvědčuje zase v nich použitý a otištěný materiál: je tu užito nejen archivů a knihoven vídeňských, rakouských, švýcarských a říšsko-německých, nýbrž i švédských, livonských a estonských.

Z širších obzorů evropských vychází také dosud největší práce prof. Hrubého *Ladislav Velen z Žerotína* (Praha 1930, str[an] 380), v níž se líčí osud a politické působení vůdce českého odboje na Moravě, který po nezdaru povstání stal se vedle hr[aběte] Matyáše Thurna hlavním veřejně působícím zástupcem české emigrace v Evropě. Jak i zde Hrubý zacházel do dějin obecných, třeba vycházel z českých, ukazuje také všechen jím použitý materiál, / v němž jsou nejen doklady, vynesené z archivů a knihoven švýcarských, říšsko-německých, ale také z archivů švédských; z nichž tu Hrubý v přílohách otiskl velké množství důležitých dokumentů pro poznání účasti české emigrace na zahraniční válce mezi Habsburky a evangelickými koalicemi německými. Zahraniční svět seznámil Hrubý s výsledky své knihy delší statí v časopise *Elbinger Jahrbuch* r[oku] 1929; stať tato vyšla též samostatně v německém jazyce po[d] názvem *Ladislaus Velen von Zierotin im Kampfe um die Heimat und sein Aufenthalt in Elbing 1629/30. Aus den Schicksalen der böhmischen Emigration während des dreissigjährigen Krieges*.³⁹

Za svých studií v cizině Hrubý objevil na rozličných místech další významné dokumenty, ukazující nově souvislost náboženského hnutí českého 16. stol[etí], a tím vůbec souvislost otázky české v době předbělohorské s otázkou reformace a katolické restaurace v Evropě. Z toho vznikly např. jeho drobnější články *Sbírky na německé luterské kostely pražské v jižním Německu* r[oku] 1611 (ČČH 1931), *Kalvínský theolog a bouře opavská* r[oku] 1603 (ČČH 1931) aj. Všechny tyto příspěvky jsou založeny na rukopisných fondech a korespondencích, chovaných hlavně ve Švýcarsku (v Basileji a Curychu) a všechny ukazují, zvláště poslední nejrozsáhlejší, jak těsně před Bílou horou mělo zejména kalvínské Švýcarsko pronikavý vliv na země české a jest dalším cenným příspěvkem k poznání, jak hojně byly tyto styky zejména mezi Jednotou bratrskou a kalvinismem švýcarským.

Ve vědecké tvorbě Františka Hrubého bylo by lze ukázati i na / jiných jeho pracích, jak vskutku vždy vycházely ze široké základny středoevropské, a tím z dějin všeobecných. Jsou to zejména jeho práce z českých dějin hospodářských stol[etí] 16. a 17. , které mohly přijíti k důležitým a obecně přijímaným resultátům právě tím, že jevíly zevrubnou znalost obecné literatury, tam hledící a stále při výkladech našich domácích poměrů k ní přihlížely. Sem patří např. práce Hrubého *Z hospodářských převratů českých ve stol[etí] XV. a XVI.* (ČČH 1924), *Selské a panské inventáře*

několikrát, na konci roku 1923 ale možnost přechodu do Bratislavy z rodinných a profesních důvodů definitivně odmítl.

³⁸ F. HRUBÝ, *Z vídeňských papírů Jindřicha Matyáše hr. z Thurnu*. In: ČČH 34, 1928, s. 473-573; TÝŽ, *Pohřební kázání o Jindřichu Matyáši z Thurnu*. In: ČČH 38, 1932, s. 12-55.

³⁹ TÝŽ, *Ladislaus Velen von Zierotin im Kampf um die Heimat und sein Aufenthalt in Elbing 1629/30. Aus den Schicksalen der böhmischen Emigration während des 30jährigen Krieges*. In: *Elbinger Jahrbuch* 1928, Heft 8, s. 107-129.

v době předbělohorské (tamtéž 1927)⁴⁰ aj., které svými výsledky právě v tomto obecném zájmu došly pochvaly a uznání v referátu J. Šusty v Revue historique 1933.⁴¹

V posledních letech napsal Hrubý zejména 2 rozsáhlé práce, které mají význam širší než pro vlastní české dějiny. Jest to práce *Die Wiedertäufer in Mähren*, která vycházela prvotně v lipském Archivu für Reformationsgeschichte a pak vyšla samostatně tamtéž r[oku] 1935 o 160 str[anách]; dále jest to práce *Luterství a kalvinismus na Moravě před Bilou horou* (ČČH 1935 a samostatně, str[an] 120). Práce první je věnována novokřtěncům švýcarským a jihoněmeckým, kteří pronásledováni doma uchýlovali se na Moravu, kde byli dosti vlídně přijati a chráněni jsouce evangelickou šlechtou ve jménu náboženské svobody, udrželi se tam až do Bílé hory. Jejich význam v zemi nejen po stránce náboženské, nýbrž i pro hospodářský rozvoj země (přicházeli z krajin hospodářsky daleko vyspělejších) do konce r[oku] 1622 jsou předmětem podrobného líčení autorova, zasazeného opět do evropských souvislostí a vůbec i příspěvkem k obecným dějinám náboženským. Také německá kritika historická si pozorně všimla tohoto jejího rázu, jak ukazuje velice příznivý její posudek vídeňského prof. R. Friedman[n]a / v posledním čísle Mitteilungen des Instituts für österr[eichische] Geschichte (sv. 50).⁴² Druhá citovaná práce zabývá se otázkou, jaký vliv projevila německá reformace na husitskou církev moravskou. Hrubý zajímavě sleduje tu i otázku, jak pod vlivy zahraničními se vyvíjela nejen věrouka, nýbrž i organizace této moravské evangelické církve, přičemž mu velmi mnoho pramenů poskytl státní archiv v Drážďanech. Do této souvislosti spadá např. i Hrubého článek *Ke stykům Moravy s Vitemberkem v 16. stol[etí]* (ČMM 1931), který jest založen na korespondencích Melanchtonova nástupce Ebera ve Vitemberku s moravskými šlechtici, kteří se klonili k luterství a vyžadovali si poučení v rozličných otázkách věroučných nebo jiných. Dále sem patří články z doby 30leté války, jako je čl[ánek] *Bethlen Gabor a česká emigrace v l[etech] 1622-1623* (ČČH 1935) nebo *K historii bitvy v Nördlingen r[oku] 1634* (ČČH 1936),⁴³ které zapadají zase stejně do historie české jako do všeobecné.

Jak Hrubého zájem od počátku obracel se k středověkým dějinám obecným, ukazují také četné jeho poznámky a referáty o středověké literatuře historické, psané do ČČH již od r[oku] 1915, t[e]dy plných 29 roků; z nichž aspoň jmenujeme referát o výše uvedené knize H. Fel. Schmidta *Die Pfarrorganisation auf westslawischen Boden* (ČČH 1926)⁴⁴ nebo obšírný referát o dvousvazkovém díle H. Wertheima *Christian von Braunschweig* (Berlin 1929 – ČČH 1930),⁴⁵ v podstatě to nové základní práci o prvním úseku 30leté války na půdě německé v l[etech] 1621-1622.

Z uvedeného našeho referátu jest dobře patrné, že Hrubého práce neobírají se jen politickými dějinami, nýbrž i hospodářskými a náboženskými a že má zvlášť vynikající schopnost kreslit a vykládati v dějinách stránky církevně-právní a církevně-organisační.

Práce v dějinách středověkých předpokládají dobrou školenost / v tzv. po[mo]cných vědách historických, zvl[ášť] v paleografii a diplomacie; pro tuto školenost, kterou projevil již v první své větší práci, mohl se státi již r[oku] 1920 úředníkem zemského archivu moravského a pro svou vynikající vědeckou činnost vůbec potom i jeho ředitelem r[oku] 1927.

Tím dostal Hrubý další možnost seznámiti se dokonale s otázkami, hledícími k organizaci archivní. Všechny tyto znalosti, potřebné pro každého badatele historického, ale také zvlášť pro badatele [s]tředověké, potřebnou znalost paleografie a diplomatiky středověkého materiálu projevil též v četných svých edicích pramenných.

⁴⁰ TÝŽ, *Z hospodářských převratů českých v století XV. a XVI. Se zvláštním zřetelem k Moravě*. In: ČČH 30, 1924, s. 205-236, 433-469; TÝŽ, *Selské a panské inventáře v době předbělohorské*. In: ČČH 33, 1927, s. 21-59, 263-306.

⁴¹ Josef ŠUSTA, *Posledních deset let československé práce dějepisné. Soubor zpráv o československé literatuře historické, vydávaných v „Revue historique“ za léta 1925-1935*. Praha 1937, s. xx.

⁴² Robert Friedmann (1891-1970). Rakouský historik, zabýval se novokřtěnci. Jeho zpráva vyšla v Mitteilungen des Instituts für österreichische Geschichtsforschung 50, 193x, s. xx.

⁴³ F. HRUBÝ, *Bethlen Gabor a česká emigrace v letech 1622-1623*. In: ČČH 41, 1935, s. 572; TÝŽ, *K historii bitvy u Nördlingen r. 1634*. In: ČČH 42, 1936, s. 99-106.

⁴⁴ F. Hrubý referoval o jednotlivých dílech Schmidovy práce v ČČH 32, 1926, s. 593-601; 35, 1929, s. 197-199, 38, 1932, s. 392-398.

⁴⁵ Hans WERTHEIM, *Der tolle Halberstädter Herzog Christian von Braunschweig im pfälzischen Kriege 1621-1622*, Berlin 1929; Hrubého recenze v ČČH 36, 1930, s. 570-575.

O všechny uvedené důvody se opírajíc, usnází se komise jednomyslně, aby bezplatný řádný profesor dějin československých dr. František Hrubý byl jmenován řádným placeným profesorem všeobecných dějin západoevropských středního věku na filosofické fakultě Masarykovy university.

Vzhledem k tomu, že prof. dr. František Hrubý dosáhl ve službách Zemského archivu dnem 1. IV. 1936 platového stupně d) ve IV. stupnici, jejíž základní plat se rovná 1. stupni platu řádného profesora (vyšší platové místo při Zemském archivu v Brně dosud nebylo), navrhuje profesorský sbor, aby prof. dr. Františku Hrubému při jmenování na systemisované místo řádného profesora byla do platového postupu započtena lhůta od 1. dubna 1936.

Dr. Julius Glücklich, v. r.

Dr. Vlad. Groh, v. r.

Dr. R. Urbánek, v. r.

Dr. J. Macůrek, v. r.

V Brně 30. října 1936